

Iparszerű munkaközvetítés a vendéglős-iparban.

Harc a „cupringerek” ellen.

A szállodai, vendéglői és kávéházi alkalmazottak szövetségének leghalásosabb ellenségei az úgynevezett „pincér ügynökök”, akik a legpiszkosabb eszközökkel törnek a pincérmunkások szervezkedése ellen. Irodáikban állandóan aljas rágalmakat terjesztenek az alkalmazottak szövetségéről. Azt híresztelik, hogy „a vezérek a tagdíjakon osztozkodnak és csak azért agítálnak, hogy munkanélkül urasan megélhessenek.” Ez a piszkos köpködés a vendéglősipari alkalmazottak szervezetére most azért van, mert ilyenkor télvíz idején a szervezetlen pincérek százai hemzsegnek a „cupringereknél”, akiknek most olesó Jánosok kellene, féltik tehát őket a fölvilágosodástól.

Ezek az ügynökök nem egy vendéglősnek csöndes társai is szoktak lenni; lekötik pénzkölcsönökkel a vállalkozókat, főpincéreket és üzemvezetőket, akik ezért a személyzetet az ügynököknél rendelik — hálából és üzletből. Sok főpincér az ügynök kegyét keresi, hogy máskor is kapjon tőle *óvadékkölcsönt és állást*. Hogy ezek a pincér-ügynökök milyen szemérmetlenül zsákmányolják ki a munkanélkülieket, a következő eset fényesen igazolja:

Halottak napján, november 1-én, a Rákosi-temető környékén levő vendéglőkben sok dolog szokott lenni. Fekete Vince vendéglős, akinek Kőbányán a temető mellett van a vendéglője, ilyenkor 40 kisegítő pincért alkalmaz és ezeket a munkásokat Wind Márton pincér-ügynök közvetíti, aki mellesleg fővárosi törvényhatósági bizottsági tag is. Ennek a furfangos ügynöknek minden munkás 20 koronát tartozik fizetni „előleg” címen azzal az ürüggyel, hogy ez a pénz biztosítékul kell, mert minden pincér maga számol.

Iktatószám

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Osztályozás

Tárgy

640, 24

Hely

Idő

1912

Személy

Helyszám

Szerző

Cím Iparszerű munkaközvetítés a vendéglős-iparban.

Forrás: Népszava

Bp.

1912 X/27

(Hely)

(Idő)

(Köt. v. füz.)

Oldalsz.

Az állásközvetítő és cselédszerző iparról szóló szabályrendelet a fővárosban előírja, hogy az ügynököknek honorárium címén a munkabérnek 10 százalékát szabad csak szedni. Ez esetben a munkások 4 korona napibért kapnak; váltópénzről önmaguknak kell gondoskodniok; a föl-szolgáltatásnál az árúért rögtön fizetniük kell a pénztárnál, a vendéglősnek tehát nincs szüksége „biztosítékra”. Hogy mer mégis Wind Márton cupringer és törvényhatósági bizottsági tag minden munkástól 20 korona előleget fölvenni? Mi köze neki a napi forgalomhoz, a „biztosítékhoz”? Talán csöndes társa a vendéglősnek?

Szinte botrány, hogy a főváros törvényhatósági bizottsága, amelyről ujabban csak ugy esőryög a szociális olaj, némán türi a vendéglősipari munkások ezreinek ügynöki kizsákmányolását. Egy olyan törvényhatósági bizottságtól, amelyben Wind Márton pincér-ügynök „városatyja” lehet, reformokat nem várhatunk, bár az iparszerű munkaközvetítés alapos megrendszabályozásra szorulna; de itt az *általános választójog* seprüjének kell majd alapos munkát elvégeznie — annakidején.

A kisegítő pincérek reggel 5 órától éjjel 1—2 óráig robotolnak megállás nélkül, 4 korona napibéért és ezért már előre 20 koronát emel ki a zsebükből a városatyja-ügynök ur, amely ösz-szeg nagyon gyanus viszonyban áll a tőle nyújtott szolgálatokért. *A szervezett munkásság ne látogassa Fekete Vince vendéglőjét, amely Kőbányán, a Rákosi-temető mellett halottak napján nagyon szereti a proletárok filléreit. Van ottan — ha kell — más vendéglő is.*

○○○